

— Махнете я... изпъдете я вънъ... Вънъ! Седи ми на гърдитъ, проклетата! Души ме... души ме... Задуши ме... Махнете я...

И отново, съ уде еторена сила, тя подхващаше.

— Янко... вземи брадвата... Убий я... Удряй... удряй... удряй... О охъ, Янко... пакъ се връща!... Янко... Янко!... Защо не я уби? Защо?... Ето я пакъ дойде... сѣдна на гърдитъ ми... О, охъ! Здравчо е въ ржцетъ ѝ... Задушила го... А-а-а! Майко! Ти си... тя е... Убийте я... задуши ме... задуши ме...

И тя изведнажъ скочи отъ кревата. Милосердната и Катя едва ѝ надвиха да я сложатъ да легне отново. Тя се борѣше съ тѣхъ, като ги вземаше за покойната Василка, отбиваше се и отново почваше да бълнува.

Къмъ края на агонията, тя дойде за нѣколко мига въ съзнание, погледна детската количка и съвсемъ ясно запита:

— А-а, отвели сте го при кърмачка... Азъ пъкъ така... О-охъ! Янко... кажи ми...

И като погледна съ лудъ страхъ чернитъ долапи насреща, бързо, сякашъ отново забълнува, тя довърши:

— Запукаха ли? Ще умра ли?

Но недочакала отговоръ, понесена отново въ страшния вихъръ на агонията, тя почна пакъ да се блъска и бълнува.

Презъ нощта, младиятъ докторъ дойде още веднажъ, сега повече за Черногоровъ, отколкото за умирающата. Следъ като го изведе въ коридора, предъ стаята на болната, докторътъ дълго му говори да не се подава на отчаяние, да обърне внимание на своето разклатено здраве и да не остава вече вжтре.